

De l'India

Vull un llibre sobre el Cristianisme, em diu el Swami. Li assenyalo una estanteria, i la seva ma n'agafa un dels molts que hi havia. Era l'«Ascensió al mont Carmelo» de Sant Joan de la Creu, en anglès.

Al cap de pocs dies apareix eufòric; Pare, aquest llibre és meravellós, em diu; i la concepció de la futilitat del món és tan semblant a la dels Upanishads que em sorprèn el pensar com pogué Sant Joan de la Creu, coincidir amb el pensament de l'autor dels llibres sagrats hindús, no havent escoltat res sobre ells, ja que és molta la distància entre els nostres pobles i fins pot ésser ignorant-nos. No serà que el mateix Déu els va inspirar? Si Déu pogué inspirar-los, fa que Ell ens dona la intel·ligència, la inspiració, i s'ha d'admetre que Déu inspira totes les religions en el bo que en elles hi ha. Del llibre de Sant Joan de la Creu, amb la nit fosca de l'ànima continuà la lectura d'altres llibres d'ascètica catòlica, i tant s'influencià que em demanà treballar amb nosaltres.

Portem dos anys units amb la mateixa labor, afegint-s'hi dos simpàtics minyons, universitaris ells, amb un ascetisme i espiritualitat dignes de tota lloança i començarem la caminada pel país. Repartírem blat, farina i llet en pols a la mainada de 32 pobles. Era el 3.^{or} any de secada i hi havia fam entre els camperols. Repartírem més de sis-centes racions per dia i nen. Ells repartien i administraven portant esmeradament els comptes. Continuen fent-ho malgrat assistir a les aules universitàries i donar classes com a mestres. Són incansables i al capvespre unes oracions en Sanscrit al Creador, lectura del Kempis, de l'Evangeli, sopar i dormir per a reprendre la mateixa tasca a les 6 del matí.

Estem en el quart any, i les pluges són escasses. No hi ha hagut collites, i sí perspectives de fam. Cercarem l'aigua fent pous. Ja n'hem acabat 96. Cada pou a excepció d'uns quants que són exclusivament per a donar aigua a la població, pertanyen als camperols per a regar els camps.

Per donar feina, escollírem 6 camperols durant 6 mesos i de famílies diferents per quina feia ajudàrem a 546 famílies. A canvi del treball els hi donàvem blat, oli o quelcom equivalent. Per 24 dies de feina dos sacs de 100 lliures de Bulgur i sis lliures d'oli. A 110 Km. més enllà, hi han altres camperols en treballs de recuperació de terres, tot a canvi de racionament d'oli i blat que ens serveix l'organització «C.R.S. of america»; sembla que estiguin contents.

Hem assolit una franca amistat inclús amb els que en diríem monjos hindús, en una total comprensió, que Crist ja els hi és familiar. Decidírem començar un ASHRAM ecumènic; allí tothom podrà pregar a Déu. Certament és senzill però ja està ací. Hindús i Jainistes, atenent fins les cerimònies cristianes. És una labor que ens acosta a tots els camperols de la rodalia i ben vista entre totes les religions. Abans era difícil captar l'amistat entre la població, no tenint punt de contacte i més si anem sols, però amb el Swamí i els seus deixebles, ja és una altra cosa.

Ens reben efusivament ja que els pous els ajuden a salvar les collites, veuen que celebrem les seves festes junt amb ells i ells, també volen celebrar les nostres. Per primera vegada, potser se'ns obrin a Saurashtra les portes al missatge de l'Evangeli, i és que nosaltres hem canviat la nostra actitud envers els hindús. El missioner actual a més d'estar preparat, ha d'actuar baix el pensament de salvar tot el salvable de la seva cultura i religió i foragitar de la seva ment que tot el que no és cristianisme és dolent. La

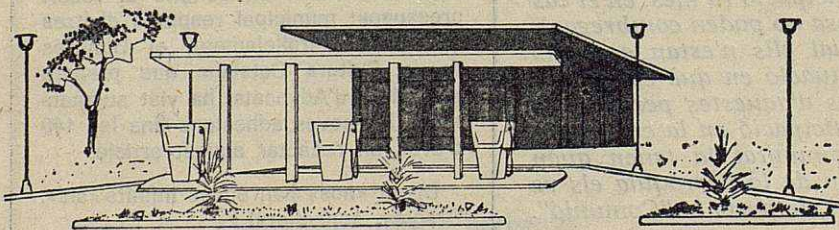
teoria admesa per molts religiosos és que l'Hinduisme més que religió, és una estructura social del país; és no voler veure una psicologia pròpia del país. Els hindús no tenen dogmes ni autoritat jeràrquica, res no els obliga a practicar la religió i en canvi tots conserven els preceptes religiosos amb més fervor i regularitat que els cristians. L'oració no és lliçó; la millor oració per ells és la comunicació directa a Déu amb el prec que surt de l'ànima. És un fet observat per mi, que molts missioners no han arribat a interessar-se per l'hinduisme convençuts que el seu cristianisme és indiscutible, que per altra part té molt de subjectivisme en la manera de concebre les seves pràctiques i cerimònies; per ells l'hinduisme és un misteri i per tant descartable a tot interès. Segons la meua opinió, això és lamentable doncs ens tiren en cara que missioners volgueren imposar-los una cultura forastera i unificar cultura i religió comportant-se com a colonitzadors, i podem dir que no tenien raó doncs nosaltres mateixos confonem les cerimònies mateixes amb la religió, res més en contra, al meu criteri, del pensament de Crist. Els cristians de l'Índia tenen que pertànyer al ritu llatí o al Siri o Malankar. Si aquests es desenvoluparen de temps immemorial segons la mentalitat llatina o siriaca, per què no es pot adaptar un ritus a l'estil hindú? Si les cerimònies no deixen d'ésser cerimònies, les quals no tenen res a veure amb l'essència de la religió, per què no les acceptem?, impossible; seria pecar d'heretgia. El resultat és que avui dia els hindús consideren als cristians com a persones que no pertanyem a la seva cultura, com forasters a la seva mentalitat.

Els catòlics Goanos, orgullosos de la seva cultura europeitzada; els East Indians de Bombai en general, tots, són col·locats en la mateixa categoria, i la religió en si, és considerada com cerimònia amb cants de violí, amb les seves lletanies cantades en les llars o esglésies i, no han pogut ni els mateixos Goanos amb els seu quatre-cents anys de cristianisme abandonar la pràctica de les castes, molt vigents avui dia en la seva estructura social i encara en certa manera dispensada per sacerdots catòlics.

Els cristians podem acceptar molt del que ells tenen; podem celebrar les seves festes: el Divalí o vinguda de l'any nou esperat amb llums a les cases; el Rakhi bandan o lligar les nenes als seus germans, uns braçalets de flors com a senyal que s'acolleixen a la seva protecció en la vida; commemorar les seves festes de personatges del país. Hi pot haver inconvenient en això? Però nosaltres ens hem manifestat lluny de les seves festes i de la seva cultura i no és estrany que se'ns desprecii, en quant despreciam amb la nostra ignorància la seva cultura. Podem acceptar els seus dejunis, moltes oracions seves i costums de màxima educació com és treure's les sabates en l'entrar a una casa i en assistir a les cerimònies i als temples. Per què se'ls prohibia als sacerdots catòlics que fessin el mateix en celebrar la Santa Missa, quan hi ha antecedents d'aquest costum oriental de treure's el sacerdot les sabates en l'adoració de la Santa Creu el divendres sant? Ara és una altra cosa, doncs s'ha forçat a admetre-ho. Sí, potser és matèria de poca importància, però n'hi ha moltíssimes que no la tenen.

L'Ashram procura treure aquestes barreres de falsa comprensió amb el fi que Crist sigui conegut. L'Ashram ja està en el seu lloc; esperem que poguem formar-lo amb l'esperit obert i sigui enllaç per als pobles.

Jaume Travessa S. J.

Estación de Servicio

Santa Eulalia, S. A.

Núm. 7423